

CARTIER POPULAR CLASIC

MARK TWAIN

PRINȚ ȘI CERȘETOR

MARK TWAIN (1835 – 1910), pseudonim literar al lui Samuel Langhorne Clemens, scriitor american. „Părintele literaturii americane” (William Faulkner). Biografia lui aventuroasă (ucenic, tipograf, pilot pe Mississippi, soldat, căutător de argint, jurnalist) este transpusă, cu umor și imaginație debordantă, în narațiuni românești (*Aventurile lui Tom Sawyer*, *Aventurile lui Huckleberry Finn*). A scris romane pentru copii și tineret, cu aluzii satirice la contemporaneitate (*Prinț și cerșetor*, *Un yankeu la curtea regelui Arthur*). Este primul umorist american recunoscut ca mare maestru al genului în toată lumea.

La moartea sa, președintele Statelor Unite, William Howard Taft, a declarat: „Mark Twain a dat bucurie – distracție cu adevărat intelectuală – la milioane de oameni, iar operele sale vor continua să facă plăcere altor milioane din generațiile următoare... Umorul său a fost american, dar el a fost aproape la fel de apreciat de englezi și de alte națiuni, ca și de conaționalii săi. El a creat o parte trainică a literaturii americane”.

„Înainte, nu aveam nimic. De atunci încoace, nimeni n-a făcut ceva mai bun.”

Ernest HEMINGWAY

CARTIER

Publicată de Editura CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 24 05 87, tel.: 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel./fax: 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md

www.cartier.md

-15%

*Cărțile CARTIER editate în 2010 și având sigla **CARTIER** pentru 2010 pot fi procurate, în toate librăriile bune din România și Republica Moldova, cu o reducere de 15% din prețul indicat pe copertă.*

LIBRĂRIILE CARTIER

Casa Cărții, bd. Mircea cel Bătrân, nr. 9, Chișinău. Tel.: 34 64 61. E-mail: casacartii@cartier.md

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 21 42 03.

E-mail: librariadincentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel./fax: 24 10 00. E-mail: librariadinhol@cartier.md

Librăria Vărul Shakespeare, str. Șciusev, nr. 113, Chișinău. Tel./fax: 23 21 22.

E-mail: librariavs@cartier.md

Librăria 9, str. Pușkin, nr. 9, Chișinău. Tel.: 22 37 83. E-mail: libraria9@cartier.md

Această ediție a apărut în 2010.

© 2010, Editura Cartier pentru prezenta versiune românească.

Tipărită la Combinatul Poligrafic (nr. 00507)

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Twain, Mark

Prinț și cerșetor / Mark Twain ;

trad. din lb. en. : Radu Tătărucă ; cop. : Vitalie Coroban. – Ch. : Cartier, 2010

(Combinatul Poligr.). – 192 p. – (*Cartier popular*).

Tit. orig.: The prince and the pauper.

ISBN 978-9975-79-631-6

821.111(73)-31

T-97

ISBN 978-9975-79-631-6

CARTIER POPULAR CLASIC

Mark TWAIN

Prinț și cerșetor

Traducere din engleză de Radu Tătărucă

15
Din 1995

CARTIER *în toate librăriile bune*

Introducere

Hugh Latimer, episcop de Worcester, către lordul Cromwell, la nașterea prințului de Wales (mai târziu Edward VI)

Din Arhiva de Manuscrise Naționale a Guvernului Britanic.

Preacinstite, Isus Hristos să te aibă în pază, iar aici, domnule, nu e mai puțină bucurie și răsbucurie în aceste petreceri pentru nașterea prințului nostru, pentru care am răbdat cu mult mai mult decât au fost (mă pun martor) cei apropiați la nașterea Sf. I. Botezătorul, după cum purtătorul acesteia, master Erance, o poate mărturisi. Dumnezeu să ne ajute cu toată mila Sa, să ridicăm cuvenitele mulțumiri Domnului Dumnezeului nostru, Dumnezeul Angliei, căci prea adevărat este că El S-a arătat Însuși Dumnezeu al Angliei, sau mai degrabă un Dumnezeu englez, dacă cercetăm și cântărim bine toată lucrarea Sa asupra noastră din când în când. El, în nemăsurata Lui bunătate, ne-a adus biruință asupra a toată boala, astfel încât acum suntem mai mult decât datori să-I slujim, să cătăm la slava Sa, să-i răspândim cuvântul, dacă Dracul tuturor Dracilor nu e cumva cu noi. Veni vremea curmării credinței deșarte și a opririi deșartei nădejdi; să ne rugăm cu toții pentru dăinuirea ei. Cât despre mine, trag nădejde ca Preamilostivul să aibă mereu, acum și în veacul vecilor, pe stăpânitori, învățători și pe slujitorii dreptei judecăți să nu-i lipsească nici de minte, nici de buna învățătură.

Dar slab mai sunt de minte! Ce fel de evlavie mai este și aceasta care se tot vâra în față fără pic de rușine! Fie dară ca Dumnezeul Angliei să-ți stea pururi alături în toată lucrarea ta!

19 al lui octombrie.

Al dumatile H.L.B. de Worcester, acum la Hartlebury.

Dacă vei încuraja pe purtătorul acesteia să fie mai inimos în belșug de vorbe meșteșugite, ori mai gătit în propovăduirea adevărului, atunci bine va fi. Nu pentru că ar veni din parte-mi, ci ție însuși etc.

(Adresată) preacinstului lord P. Sealle,
Isus singurul Domn Dumnezeu

Această carte este dedicată cu drag de tatăl lor bine-crescuților și iubitorilor săi copii, Susie și Clara Clemens.

Am să aștern pe hârtie o poveste, așa cum mi-a fost istorisită de cineva care o știa de la părintele său, care mai înainte o aflase de la părintele său, acesta din urmă știind-o în acest chip de la părintele său – și tot așa, mai afund și mai afund, trei sute de ani și mai bine, părinții trecând-o fiilor întru păstrare. Se poate să fie istorie adevărată, se poate să fie doar o legendă sau o tradiție. Se poate să se fi întâmplat, după cum se poate să nu – dar ar fi putut să se întâmple. În vremurile de demult, poate doar cei înțelepți și învățați să fi crezut în ea; la fel se poate ca numai cei simpli și fără de carte să-i fi dat crezare și să le fi plăcut.

Meritul milostivirii...

E binecuvântat cu îndoită mulțumire,

Căci se răsfârâge-asupra celui care dă,

Iar celui de-o primește i-aduce izbăvire.

Ea este între daruri cea mai de preț din toate

Monarhului pe tron decât coroana, cu mult mai bine-i șade.

Capitolul I

Nașterea prințului și a cerșetorului

În vechiul oraș al Londrei, într-o anume zi de toamnă din al doilea sfert al veacului al șaisprezecelea, într-o familie sărmană cu numele de Canty, se năștea un băiat care nu fusese dorit. În aceeași zi se năștea alt copil englez, într-o familie bogată, care se numea Tudor și care îl aștepta foarte mult. Dorit era și de întreaga Anglie. Atât de mult îl dorise Anglia, tânjise după el și se rugase către Dumnezeu, încât acum, că se născuse odată, poporul mai că se smintise de bucurie. Oameni care abia se cunoșteau se îmbrățișau și se sărutau, strigându-și bucuria. Cu toții s-au pus pe sărbătorit, și mari și mici, săraci și bogați, benchetuiau, dansau și cântau, prietenoși cum nu se mai poate. Și au dus-o așa zile și nopți în șir. Ziua, Londra făcea să fie privită, cu flamuri vesele fluturând la fiecare balcon și pe fiecare acoperiș și cu splendidele alaiuri. Și noaptea îți fermeca ochii, cu focuri mari aprinse la fiecare colț de stradă și grupuri de petrecăreți învârtindu-se în jurul lor. În toată Anglia nu se vorbea decât despre copilul nou-născut, Edward Tudor, prinț de Wales, care stătea înfășat în mătase și satin, inconștient de toată zarva asta și neavând habar că lorzi și doamne de seamă îl vegheau și se aplecau asupra lui, fără ca lui măcar să-i pese. Cât despre celălalt copil, Tom Canty, înfășat în zdrențele lui sărăcăcioase, despre el nu vorbea nimeni, în afară de familia de nevoiași cărora le picase pe cap, ca o pacoste.

Capitolul II

Primii ani de viață ai lui Tom

Să trecem peste un număr de ani.

Londra avea cincisprezece veacuri și era un oraș mare pentru acele timpuri. Avea o sută de mii de locuitori, unii zic de două ori pe atât. Străzile erau înguste, întortocheate și murdare, mai cu seamă în partea unde trăia Tom Canty, nu departe de Podul Londrei. Casele erau din lemn, cu un al doilea cat ridicat peste primul și cu al treilea întinzându-și colțurile în afara celui de-al doilea. Casele, cu cât se înălțau mai sus, cu atât erau mai largi. Erau structuri din grinzi puternice, încrucișate, umplute cu materiale solide și lipite cu tencuială. După gustul proprietarului, grinzile erau vopsite în roșu, albastru sau negru și asta le dădea caselor o înfățișare foarte pitorească. Geamurile erau mici, cu ferestre în formă de romb, și se deschideau în afară, din balamale, ca ușile.

Casa în care trăia tatăl lui Tom era deasupra unei mici fundături murdare, numită Offal Court, din Pudding Lane. Era mică, șubredă, dărăpănată și ticsită de familii sărace și nenorocite. Tribul lui Canty ocupa o cameră la etajul trei. Tatăl și mama aveau un soi de alcătuire de pat într-un colț, dar Tom, bunica și cele două surori, Bet și Nan, nu aveau nicio opreliște – toată podeaua era a lor și puteau dormi unde aveau chef. Erau niște resturi de la vreo două pături și niște maldăre murdare de paie uscate, dar acestea nu puteau fi numite la drept vorbind paturi: erau înghesuite dimineața toate într-o claie, iar seara se alegeau din grămadă pentru a fi folosite.

Bet și Nan erau două gemene de cincisprezece ani. Erau fete bune la suflet, murdare, îmbrăcate în zdrențe și sărace cu duhul cum nu se mai poate. La fel era și mama lor. Dar tatăl și bunica, ăștia făceau o pereche de diavoli. Se îmbătau de câte ori aveau prilejul; atunci se încăierau unul cu celălalt sau cu oricine le ieșea în cale. Mai și-njurau și blestemau tot timpul, treji sau beți. John Canty se ținea de hoții, iar maică-sa de

cerșit. I-au pus la cerșit pe toți copiii, dar hoți nu au reușit să scoată din ei. Fără a face parte din gloata înspăimântătoare care trăia în casă, dar locuind în ea, se afla un bun preot bătrân, pe care regele îl izgonise din căminul său, cu o pensie de câțiva bănuți, și acesta obișnuia să-i strângă pe copii pe lângă el și să-i îndrume în secret pe calea cea bună. Părintele Andrew l-a învățat pe Tom să scrie și să citească, dar și puțină latină. La fel ar fi făcut și cu fetele, dacă ele nu s-ar fi temut de batjocura prietenilor, cărora nu le-ar fi venit la îndemână să le vadă stăpânind asemenea ciudate deprinderi.

Întreaga Offal Court era un stup, ca și casa lui Canty. Bețiile, zarva și încăierările erau lege acolo în fiecare seară și țineau aproape cât era noaptea de lungă. Capetele sparte erau un lucru la fel de obișnuit ca și foamea. Cu toate acestea, micuțul Tom nu se simțea nefericit. O ducea tare greu, dar nu-și dădea seama. Avea soarta tuturor băieților din Offal Court, de aceea își închipuia că așa se cuvenea și așa era bine. Când se întorcea seara acasă cu mâinile goale, știa că mai întâi taică-su avea să-l înjure și să-l burdușească și când termina cu el, cotoroața de bunică-sa avea să-l ia în primire de la capăt, ba chiar cu vârf și-ndesat, și că, mai târziu în noapte, flămânda lui mamă se va strecura pe furiș până la el, cu vreo nenorocită de țandără sau coajă de pâine, pe care i-o păstrase, rupându-și-o de la gură, deși nu o dată fusese surprinsă cu asemenea înșelăciune și bătută zdravăn de bărbatul ei.

Nu, viața lui Tom curgea destul de bine, mai ales în timpul verii. Cerea de pomană atâta cât să-și țină zilele, fiindcă legile împotriva cerșetoriei erau neîndurătoare, iar pedepsele erau grele. Zăbovea o bună parte din timp, ascultând fermecătoarele legende și povești de demult ale bunului părinte Andrew, despre zâne și uriași, piticoți și duhuri, despre castele vrăjite și străluciți regi și prinți. Ajunsesse să aibă capul doldora de aceste minunății și deseori noaptea, întins în întuneric pe așternutul de paie supărător de subțire, ostenit, flămând, cu trupul arzând de durerea bățăilor, lăsa închipuirea să colinde slobodă și uita îndată de usturimea loviturilor, imaginându-și fermecătoarea viață a vreunui prinț răsfățat de soartă în castelul său. Cu timpul ajunsesse să-l bântuie zi și noapte dorința de a vedea cu propriii săi ochi un prinț adevărat. Odată le-a vorbit despre ea câtorva dintre tovarășii săi din Offal Court, dar aceștia l-au luat cu atâta cruzime peste picior, încât s-a mulțumit să păstreze visul numai pentru sine.

Citea mereu vechile cărți ale preotului și îi cerea să i le explice în amănunt. Încetul cu încetul, visurile și lectura operau schimbări în el. Lumea sa de vis era atât de rafinată încât ajunsese să-și deplângă sărăcicioasa îmbrăcăminte și murdăria și să-și dorească să fie curat și mai bine îmbrăcat. Continua să se joace în noroi ca mai înainte, la fel de bucuros, dar, în loc să se bălăcească în Tamisa doar de dragul distracției, începu să prețuiască și spălătul și curățenia de care avea parte.

Tom găsea mereu ceva de văzut în jurul prăjinii de arminden din Cheapside sau pe la bălciuri; din când în când, împreună cu restul Londrei, avea prilejul să privească o paradă militară atunci când vreun nenorocit de vază era dus să fie încarcerat în Turn, pe uscat ori pe apă. Într-o zi de vară a văzut-o pe sărmana Anne Askew și încă trei bărbați, arși pe rug în Smithfield, și a ascultat predica – neinteresantă pentru el – pe care le-a ținut-o un fost episcop. Da, puse toate cap la cap, viața lui Tom era plăcută și plină de evenimente.

Cu timpul, lecturile și visurile sale princiare produsese un efect atât de puternic asupra sa încât intră, fără să-și dea seama, în rolul de prinț. Atât vorba, cât și comportamentul său deveniră neobișnuit de ceremonioase și de aristocratice, spre marea admirație și plăcere a cunoștințelor sale. Și zi de zi creștea influența lui Tom asupra acestor oameni, cu vremea începând să fie privit cu un fel de uimire și de adorație, ca o ființă superioară. Părea să știe atât de multe! Putea să facă și să spună atâtea minunății! Pe lângă acestea era atât de profund și de înțelept! Faptele și spusele lui Tom erau relatate de băieți celor mai vârstnici, iar aceștia prinseră a vorbi despre Tom Canty și a-l considera drept cea mai înzestrată și mai extraordinară creatură. Oameni în toată firea veneau cu dilemele lor la Tom pentru soluții și adeseori îi cuprindea uimirea, văzând istețimea și înțelepciunea părerilor sale. Ajunsese de fapt un erou pentru toți cei care îl cunoșteau, în afara propriei familii – numai aceștia nu vedeau nimic în el.

După o vreme Tom și-a alcătuit în secret propria lui curte regală. Prințul era el; tovarășii săi apropiați erau gârzi, șambelani, scutieri, suita de lorzi și doamne și familia regală. În fiecare zi, așa-zisul prinț era întâmpinat cu un ceremonial complicat, pe care Tom îl luase din lecturile sale romanțioase. Zi de zi marile afaceri ale închipuitului regat erau discutate în consiliul de coroană și zilnic așa-zisa lui înălțime emitea edicte către imaginările sale armate, flote și închipuiții lui viceregi. Apoi se ducea

în zdrențe să cerșească câțiva pitaci, rodea vreo nenorocită de coajă de pâine, avea parte de obișnuitele muștrări și de nelipsita plesneală, după care se întindea pe mâna sa de paie puturoase și se afunda iar în deșartele vise de mărire.

Și astfel dorința sa de a vedea măcar o dată un prinț adevărat, în carne și oase, îl mistuia, zi după zi, săptămână de săptămână, până ce orice alte dorințe dispărură în fața acestei unice pasiuni.

Într-o zi de ianuarie, umblând ca de obicei cu cerșitul, hoinărea amărât de ore bune în sus și în jos pe Mincing Lane și Little East Cheap, desculț și înfrigurat, și privea prin geamurile plăcintărilor, râvnind la grozavele plăcinte cu carne de porc și la alte scorniri mortale ce se puteau vedea înăuntru; pentru el acestea erau bunătați nimerite pentru îngeri – cel puțin dacă socoteai după miros – căci nici vorbă de norocul de a se fi căpătuit vreodată cu una. Burnița rece și aerul mohorât făceau ziua și mai posomorâtă. Seara Tom ajunse acasă atât de murat și rupt de foame încât tatălui și bunicii le fură cu neputință să nu bage de seamă starea lui mizerabilă și să nu fie mișcați, pe cât erau ei în stare, înainte de a-i trage o scurtă chelfăneală și a-l trimite la culcare. O bună bucată de timp durerea și foamea, ca și zarva de sudălmi și bătaii care nu mai conteneau în restul casei, l-au ținut treaz. În cele din urmă gândurile îi alunecară departe către ținuturi romantice și adormi înconjurat de prințișori împodobiți cu aur și cu smaralde, care trăiau în mari palate, cu servi care le făceau temenele și zburau să le îndeplinească poruncile. Și, ca de fiecare dată, se visă el însuși un prințișor.

Toată noaptea fu scaldat în slava măreției sale regale; era înconjurat de mari lorzi și de înalte doamne, sub un potop de lumină, în parfumuri care-ți tăiau respirația, sorbind acordurile îmbătătoare ale muzicii și răspunzând supuselor reverențe ale mulțimii sclipitoare ce se desfăcea în fața lui, ici cu un zâmbet, colo cu o înclinare a capului său princiar.

Când a deschis ochii dimineața și s-a uitat la mizeria care-l înconjura, visul său a avut obișnuita urmare – tot ce-l înconjura i se părea de o mie de ori mai sordid. Atunci se lăsa pradă amărăciunii, inimii rele și lacrimilor.

Capitolul III

Întâlnirea lui Tom cu prințul

Sculat lihnit și fără să fi pus nimic în gură, Tom a luat-o agale pe străzi, cu mintea întoarsă la splendorile închipuite ale visului de peste noapte. Rătăcea prin oraș, aproape fără să bage de seamă pe unde călca, ori ce se petrecea în jurul său. Se lăsa înghiontit de trecători, ba primi și niscai probozeli, dar băiatul, pierdut în gânduri, nici nu-i auzea. Încetul cu încetul, s-a trezit la Temple Bar, locul cel mai îndepărtat de casă în care ajunsese prin părțile acelea. S-a oprit, s-a uitat o clipă, apoi a lăsat iar închipuirea să-i zboare și a ieșit dincolo de zidurile Londrei. Pe atunci Strandul încetase să mai fie un drum de țară și începuse să-și dea ifose de stradă, dar cu o zămislire chinuită; căci, deși exista un rând cât de cât compact de case pe o parte a sa, de cealaltă se aflau împrăștiate doar câteva construcții, palate ale unor nobili bogați, cu largi și frumoase terenuri întinzându-se până la fluviu, care în ziua de azi sunt pavate compact cu acri mohorâți de cărămidă și piatră.

Dintr-odată Tom a descoperit Charing Village și s-a așezat să se odihnească lângă frumoasa cruce ridicată acolo de către un rege indoliat, din vremurile de demult. Pe urmă a luat-o fără țintă pe un drum frumos și liniștit, pe lângă impunătorul palat al cardinalului, către un palat și mai măreț și maiestuos, Westminster. Tom a rămas zgâindu-se încântat la imensa întindere de zidărie, la deschiderea largă a aripilor, la amenințătoarele bastioane și turlle, la uriașa arcadă de piatră a porții, cu zăbrelele ei aurite și magnificul șir al colosalilor lei de granit, precum și la celelalte însemne și simboluri ale regalității engleze. Era pe cale să-i fie îndeplinită în sfârșit dorința sa ascunsă? Aici era cu adevărat palatul unui rege. Putea nădăjdui acum să dea Domnul să vadă un prinț, unul în carne și oase?

De fiecare parte a porții aurite se afla o statuie vie, adică un soldat impunător în poziție de drepti, acoperit din cap până în picioare cu o

strălucitoare armură de oțel. La o distanță respectuoasă se ținea o mulțime de țărani și târgoveți în așteptarea unui prilej norocos de a zări vreun crâmpei de regalitate. Splendide calești, în care se afla o lume splendidă, cu valeți splendizi pe capră și în spate, intrau și plecau prin alte câteva nobile porți care penetrau incinta regală.

Sărmanul Tom, îmbrăcat în zdrențe, s-a apropiat, mișcându-se încet și timid, de santinele, în inimă zvâcnindu-i o nădejde crescândă, când deodată a zărit printre zăbrelele de aur un spectacol care aproape îl făcu să scoată un chiot. De cealaltă parte era un băiat drăguț, cu chipul ars de la jocurile îndârjite și sporturile în aer liber, îmbrăcat numai în minunate mătăsuri și satin și sclipind de la mulțimea de nestemate. La șold îi atârna o săbioară bătută cu pietre, avea niște botine frumușele, cu tocuri roșii, iar pe cap purta o pălărioară stacojie elegantă, de care atârna un mănunchi de pene prinse cu o piatră mare și strălucitoare. În preajma sa se aflau câțiva gentlemenii falnici – servii săi, de bună seamă. Oh! era un prinț, unul adevărat, în carne și oase, fără urmă de îndoială; rugăciunea din inimă a băiatului celui sărac fusese în sfârșit îndeplinită.

Tulburarea îi iuți respirația, iar în ochii larg deschiși se citeau uimirea și încântarea. Dintr-odată în mintea lui nu mai fu loc decât pentru o singură dorință: să se apropie de prinț și să-l soarbă din priviri pe săturate. Înainte de a-și da seama ce face, se trezi cu fața lipită de barele porții. În clipa următoare unul dintre soldați îl înșfăcă brutal și îi făcu vânt învârtindu-se în mulțimea de mocofani de la țară și de pierde-vară londonezi, strigându-i:

– Vezi-ți de treaba ta, pui de neam de traistă!

Gloată a izbucnit în hohote batjocoritoare, dar prințul cel mic s-a năpustit la poartă, cu ochii aprinși de mânie, și a țipat:

– Cum îndrăznești să te porți astfel cu un biet copil? Cum îndrăznești să te porți așa cu cel mai umil supus al tatălui meu, regele? Deschide porțile și lasă-l să intre!

Atunci să fi văzut nestatornica gloată smulgându-și pălăriile. Să-i fi auzit aclamând și strigând:

– Trăiască prințul de Wales!

Soldații dădură onorul cu halebardele, deschiseră porțile și dădură din nou onorul micului prinț de Coate-Goale în timp ce acesta intra, cu zdrențele-i fluturând, pentru a da mâna cu Prințul Nemăsuratei Bogății. Edward Tudor i-a spus:

– Arăți ostenit și flămând; năpăstuit. Vino cu mine.

Vreo jumătate dintre cei de față se repezără să – nu știi ce să – să se afle-n treabă, nici vorbă. Numai că au fost pe loc opriți de un gest cu adevărat regal și au rămas încremeniți unde se aflau, ca tot atâtea statui. Edward l-a dus pe Tom într-unul dintre somptuoasele apartamente ale palatului, pe care l-a numit, spre știința musafirului, cabinetul său. La porunca lui a fost adus un prânz cum Tom nu mai întâlnise decât prin cărți. Prințul, cu delicatețe și bună-creștere princiară, îndepărtă servitorii, astfel ca umilul său oaspete să nu fie stânjenit de prezența lor iscoditoare. Apoi se așază alături și începu să-i pună întrebări, în timp ce Tom mânca.

– Cum te numești, băiatule?

– Tom Canty, cu voia voastră, sire.

– Este un nume neobișnuit. Unde locuiești?

– În City, sire. Offal Court, dincolo de Pudding Lane.

– Offal Court?! Și asta-i un nume! Ai părinți?

– Am părinți, sire, am și o mamaie, care mi-e dragă de să n-o văz în fața ochilor, Dumnezeu să mă ierte dacă vorbesc cu păcat, și două surori gemene, Nan și Bet.

– Să înțeleg că bunica ta nu te întrece cu răsfățul?

– Nici pe mine, nici pe alții, cu voia Înălțimii Voastre. Are o inimă ticăloasă și n-a făcut decât rele la viața ei.

– Te obijduiește?

– Sunt și clipe-n care-și odihnește mâna, în somn sau când o doboară băutura; dar de îndată ce se dezmeticește, se năpustește asupra mea și mă zvântă în băți.

Privirea micului prinț se încruntă.

– Cum? Băți?

– Chiar așa, cu voia voastră, sire.

– Băți! Iar tu ești atât de mic și de firav! Ascultă aici! Înainte de căderea nopții, are să-i dea ea băți către Turn². Tatăl meu, regele...

– Cu adevărat, sire, uitați de starea ei umilă. Turnul este numai pentru mărimi.

---

¹ *Offal Court* – (aprox.) Curtea Gunoaielor. (n. tr.)

² *The Tower* – Turnul Londrei, închisoare medievală. (n. tr.)